

Josef Skála – 80 let od útoku na SSSR

19.06.2021

Share

22. červen 1941: tajená fakta, akutní mementa
červen 1941: tajená fakta, akutní mementa

Napřed to byl samý „blitzkrieg“. Vyhrávaly levou zadní. Zvrat nastal až 22. června 1941. Zítra to bude rovných 80 let. Bestii zlomil vaz až Sovětský svaz. Teprve Velká vlastenecká válka. Svobodu darovala i desítkám jiných zemí. Nám pomohla, tak jako ještě nikdo. Socialismus prokázal gigantickou sílu. Horory, jež před ním děsily, rozbil napadrť. S kapitalismem se rozvedla celá třetina světa. Krotit své psychopaty musela i západní „elita“.

Pak ale přišla „katastrojka“. A podraz „Malty místo Jalty“. Samoděržaví globálních oligarchií. S průlomem pokroku vede „hybridní válku“. Ty „zločiny komunismu“ chce vytlačit i z obecného povědomí. Srp a kladivo, vlající nad dobytým Reichstagem, jsou jejich básníkovou kapkou rosy. Na hitlerovský sadismus vsadil i mamon, schovaný za liberální žvást. Pak se ne a ne dopočítat řady svých vlád. V té samé pasti, jako od konce 20. let, je kapitalismus i teď. Tím víc to jde na ruku i „straně války“. To proto tak obskurně mrzačí i pravdu o největším masakru celých dějin. Tím víc to chce vrátit do hry fakta, ženoucí lháře uličkou hanby.

Zbabělost „režimů bez víry a vnitřní síly“

Polská totalitní moc chtěla táhnout na „Moskaly“ spolu s Hitlerem. Pilsudski ho k tomu vábil už v prvé polovině 30. let. Moskva varovala Varšavu, že bude první na ráně, už v dubnu 1939. Byl to hrách na stěnu. Polská totalitní věrčuška prchla do emigrace už dva týdny po napadení země. Londýn a Paříž sice Berlín vyhlásily válku už dva dny poté, co začal masakrovat Polsko. Byla to ovšem „drole de guerre“. Válka jen vrchovatě „bizarní“. Armády, jimž zaveleli nestřílet, se utkávaly jen v neděli a ve fotbale. Byl u toho i Jean-Paul Sartre, ikona dobové filozofie. Memoáry, v nichž to popisuje, vyšly i česky. Pak ale, až 10. května 1940, zavelel k útoku Hitler. Na Francii a její severní sousedy. Ti kapitulovali během pár dní i hodin. Francie, bráněná i britským kontingentem – už 22. června 1940. Paříž a Londýn postavily proti wehrmachtu 147 divízi se 3,8 milióny mužů, více než 3 tisíce tanků a 3.800 letouny. Hitler nasadil 136 divízi – 3,5 miliónů mužů, 2.850 tanků a 3.824 letadel.

Příčinou debaklu tak nebyl poměr sil. Tady je svědkem z nejpovolanějších Charles de Gaulle, který se kapitulaci nepodřídil a v emigraci se postavil do čela vojsk Svobodné Francie. Počátkem června 1940 byl jmenován náměstkem ministra obrany. Co zažil na vlastní oči, zachytil ve Válečných pamětech 1940-1944. V předvečer německé agrese, píše tu, „zaslepenost režimu, jenž pokračoval ve svých absurdních hrátkách tváří v tvář reichu, připravenému se na nás vrhnout, stupidnost omezenců s jásotem vítajícím mnichovskou kapitulaci, byly ve skutečnosti jen následky hlubokého národního kapitulantství“. Navíc „některé kruhy chtěly vidět nepřítele spíš ve Stalinovi, než v Hitlerovi. Mnohem víc se staraly o prostředky, jak udeřit na Rusko, buď pomocí Finsku, nebo bombardováním Baku, anebo vyloděním v Istanbulu, než o způsob, jak zdolat reich. Mnozí projevovali zcela nahlas svůj obdiv k Mussolinimu.“ A tak už v prvních dnech po Hitlerově agresi „v zemi převládá nesmírný strach, prospěchářství a beznaděj... Mnozí lidé sice zůstávali věrni její minulosti, jiní však zase usilovali o získání výhod z trosk zbývajících v současnosti, ale nikdo z povolaných nejednal, jakoby dosud věřil v její nezávislost, hrdost a velikost. Všichni, kdo tehdy něco znamenali, pochybovali úplně o všem, a zvláště sami o sobě. Pokládali za hotovou věc, že Francie bude napříště ztročená, potupená a ponížena... Režim bez víry a bez vnitřní síly se rozhodl pro to nejhorší. Francie za to měla zaplatit absolutním ztročením.“

Na Moskvu Hitler vyrazil přesně rok po kapitulaci Paříže. Sám do agrese nasadil 190 divízi, přes 4 tisíce tanků, 5 tisíc bojových letounů a dvě stovky válečných plavidel. Posílily je i divize nacistických satelitů (Itálie, Maďarska, Rumunsko, Finsko a klerofašistického Slovenska). A také početná esesácká sebranka, posbíraná i z řady dalších evropských zemí. Teď na agresora musela navíc pracovat i skoro celá kontinentální Evropa. Od Varšavy až po La Manche ji Hitler obsadil za pouhých 10 měsíců. Naše území změnil ve svůj nedobrovolný týl už okupací 15. března 1939. „Demokratické“ metropole neskrblily skepsí. Britská rozvědka prorokovala kolaps Sovětského svazu do šesti týdnů. „Zhroucení Ruska během několika týdnů“ čekali i „naši nejvyšší armádní představitelé“, přiznával v pozdějších memoárech tehdejší americký velvyslanec v Moskvě J. Davies. Harry Truman, tehdy senátor – a od dubna 1945 americký prezident, posedlý „zadržováním komunismu“ – kápnul božskou už koncem června 1945: „Uvidíme-li, že vyhrává Německo, budeme pomáhat Rusku, a bude-li vyhrávat Rusko, musíme pomáhat Německu, aby se navzájem co možná pobily.“

Hrdinství, nad nímž se tají dech

Tady se ovšem udál opak toho, co rok předtím. Už právě za prvních a mimořádně krutých 10 měsíců. Od června 1941 do dubna 1942 Hitler na východní frontě ztratil přes půl druhu miliónů vojáků, na 4 tisíce tanků a 7 sedm tisíc letadel. Tedy právě tolik tanků, s nimiž na Moskvu vyrazil – a letounů dokonce ještě mnohem víc. Byly to pětkrát větší ztráty, než „Třetí říše“ utrpěla ve všech předchozích taženích dohromady – v Polsku, západní i severozápadní Evropě i na Balkáně. Už to vytrhlo trn z paty i Velké Británii. Dejme slovo poválečným memoárům Winstona Churchilla: „Vstup Rusů do války odpoutal německé letectvo od náletů na Velkou Británii a snížil nebezpečí invaze. Značně ulehčil naši situaci ve

Středomoří.“ Stalinovi psal Churchill už 8. července 1941: „Všichni přijímáme s velkým nadšením zprávy, že ruské armády kladou tak silný, smělý a statečný odpor. Chrabrost a houževnatost sovětských vojsk a lidu si získaly všeobecný obdiv.“

Na druhou frontu v Evropě se čekalo celé tři roky. Východní fronta nebyla první jen v chronologickém smyslu. Wehrmacht tu utrpěl i přes 80 procent všech válečných ztrát. Rudá armáda vázala přes dvě třetiny jeho sil i poté, co se západní spojenci vylodili v Normandii. „Postkomunistická“ šmíra to poníženě zatlouká. Naučí se červenat aspoň nad svědectvím západních pamětníků? Hlava anglikánské církve H. Johnson: „V této velké bitvě jde o osud celého lidstva. Rusko hájí svou socialistickou svobodu a bojuje i za naši svobodu. U Moskvy brání i Londýn.“ Poslanec Arthur Woodborn v Dolní sněmovně: „V plné míře si všichni ani neuvědomujeme, že silné Rusko, a to dokonce i tehdy, kdy se války ještě neúčastnilo, bylo olovenou koulí na Hitlerových nohou a znemožňovalo mu, aby se vrhnul na nás.“ Deník News of the World 10. srpna 1941: „K zastavení náletů na Anglii, které si nyní vychutnáváme, nedošlo naší zásluhou, ale proto, že Německo muselo soustředit všechny fyzické i duševní rezervy na válku s Ruskem.“ Archibald Southbee, poslanec za torye, o čtyři dny dřív: „Zastavení útočných akcí hitlerovců v severní Africe umožnila bojová činnost ruského spojence, který německé síly poutá na východní frontě. Přiznejme si tuto skutečnost a vzdejme náležitý hold odvaze, rozhodnosti a umění ruských ozbrojených sil, hájících spolu s námi společnou věc svobody. Přiznejme si zároveň, jejich pomoc přišla v pravou chvíli.“ Lord Beaverbrook, tiskový magnát a dřív jeden z „mnichovanů“, udeřil koncem roku 1941 i do vlastních řad. Coby člen Churchillova kabinetu řekl na jeho schůzi: „Odpor Rusů nám dává nové možnosti.“ Nejenže „vytvořil zcela revoluční situaci ve všech okupovaných zemích“, ale „zpřístupnil i dva tisíce mil pobřeží pro výsadek anglických vojsk. Němci však mohou beztrestně vrhat své divize na východ jen proto, že se naši generálové domnívají, že kontinent je pro anglická vojska zakázanou zónou. Náčelníci našich vojsk po nás chtějí, abychom počkali, dokud na poslední stejnokroj nebude přišit i poslední knoflík, aby podnikli útok teprve pak. Nynější příznivou příležitost ignorují.“

... a západní díkůvzdání, jež se dnes tutlají

Podobně to viděl Charles de Gaulle. S Ruskem vrženým do války – cituje v memoárech ze svého deníku z oněch dní – se v ní rýsuje největší naděje na zásadní obrat. „Pokud reich nedokáže odpor Sovětů rychle zlikvidovat, jeho vojska budou nepřítele stále a hrůzně vysilovat.“ Slavný generál a tehdy už i francouzský prezident si nebral servítky i jiným směrem: právě „ruská přítomnost v táboře spojenců přinášela bojující Francii určitý prvek rovnováhy vůči Anglosasům, který jsem hodlal plně využít“. Poněvadž „američtí vládcové pokládali zánik Francie v podstatě za hotovou věc, a proto se smířili s Vichy...Politika Spojených států zastoupených u Pétaina se držela Svobodné Francie stranou i pod záminkou, že se nedá předvídat, jakou vládu si francouzský národ zvolí, až bude osvobozen.“ Naproti tomu „spojenecké styky s Moskvou jsme dokázali navázat jedním rázem“. Generál vysoce oceňoval, že právě sovětské vedení ho vždy podpořilo i proti snaze „Anglosasů“ upřít mu podíl na vítězství – a jeho zemi adekvátní pozici v poválečné Evropě a světě.

Slova, ženoucí dnešní lháře na hrách, zněla i ze Spojených států. Franklin Delano Roosevelt tlumočil „jménem všeho amerického lidu nadšení statečným obráncům Stalingradu, jejichž chrabrost, síla ducha a obětavost budou navěky inspirovat srdce všech svobodných lidí. Jejich slavné vítězství zastavilo vlnu vpádu a stalo se obratem ve válce spojeneckých národů proti silám agrese.“ Generál Dwight Eisenhower, velící druhé frontě (a později i druhý poválečný prezident USA) prohlásil 19. června 1945 v Kongresu: „Tažení Rudé armády sehrálo v porážce Německa nejdůležitější úlohu. Schopnosti sovětského velení, statečnost a houževnatost jejich bojovníků – mužů i žen – musejí nadchnout každého. Sovětský lid přinesl obrovské oběti na své vlastní půdě, zpuštěné zvěrstvy nacistů. Jeho nezvratné rozhodnutí nepřipustit jiný výsledek války kromě vítězství, a to i poté, co byl zatlačen až ke Stalingradu, se bude v dějinách uctívat navěky.“ Edward Stettinius, člen Rooseveltova štábu a později ministr zahraničí, v poválečných memoárech: „Americký lid nesmí nikdy zapomínat, že byl v roce 1942 na pokraji záhuby. Kdyby Sovětský svaz nebyl s to udržet svou frontu, Němci získali možnost dobýt Velkou Británii. Rovněž se mohli zmocnit Afriky a vybudovat své předmostí v Latinské Americe.“ George Marshall, za války náčelník generálního štábu a po ní ministr zahraničí, v memorandu pro Bílý dům: „Rozhodujícím faktorem pro naši zemi byl od samého počátku války čas. Získali jsme ho díky hrdinnému odporu sovětského lidu. Sovětský svaz nám ten čas vykoupil svou krví a odvahou.“ Ty „zachránily USA před válkou na jejich území“. Utrpět SSSR „v roce 1942 porážku, ocitli bychom se tváří v tvář nepříteli, ovládajícimu většinu světa“.

Křivé špuntovky „postkomunismu“

Pomohly Rudé armádě i americké dodávky? Bezpochyby. Například téměř půl miliónu nákladních automobilů či značné objemy pohonných hmot. Kvanta dalekohledů a jiné optiky, masových konzerv i řada jiných položek. Servilním blábolem, podle nějž by Rudá armáda bez nich prohrála – takže i vítězem východní fronty jsou vlastně USA – se však ztrapňuje až hvězdná pěchota „postkomunismu“. Krev sovětského vojáka má za stejnou účetní položkou, jako vojenský inventář. Tu zhovadilost si dopřává, i když „opravuje“ kroniku našeho osvobození. Americké dodávky Sovětskému svazu činily třetinu pomoci Velké Británii. Z celkových nákladů Velké vlastenecké pokryly zhruba 4 procenta. Z válečných výdajů USA činily 3,5 procenta. Nebyl to dar, ale zboží na obchodní úvěr. Moskva ho musela splácet desítky let. Dobové dokumenty špuntovky

„postkomunismu“ nepotěší. „Vojenský materiál, který jsme dodávali na základě zákona o půjčce a pronájmu,“ stálo v tehdejší americké vládní bilanci, „měl sice důležitý význam pro úspěchy vojenských sil Velké Británie a SSSR. Tvořil však jen nevelkou část jejich vlastní produkce zbraní a výstroje. Naši spojenci kryli své nákladné potřeby především z vlastních zdrojů.“ Británii, uvádí citovaný dokument, zajistily americké dodávky asi pětinu vojenské techniky. „Pokud jde o ruskou armádu, naše pomoc pokrývala její celkové potřeby podstatně menší měrou.“

Truman ji přitom zarazil už 9. května 1945. V memoárech, vydaných už na penzi o deset let později, však neváhal nazvat věci pravým jménem: „Peníze investované do Lend-Lease (americký zákon o půjčce a pronájmu – J. S.) zachránily bezpochyby mnoho amerických životů. Každý ruský, anglický nebo australský voják, který dostával výzbroj prostřednictvím Lend-Lease a účastnil se bojových akcí, snižoval proporcionálně nebezpečí války pro naši mládež.“ Britský historik A. Clark v knize Barbarossa. Rusko-německý konflikt, vydané roku 1965, napsal: „Rusové mohli vyhrát válku sami...bez jakékoli pomoci Západu. To ulehčení, které Sovětskému svazu poskytl náš podíl, nebylo zdaleka rozhodující.“

Prameny vnitřní síly, která neprohrává

Ted' se to trapně zatlouká. Jen tak lze udržet pod pokličkou otázky, hodící se do krámu o to méně. Čím to, že v Moskvě vyvolal Hitlerův útok pravý opak toho, co v Paříži o rok dřív? Proč se i tady nedočkal „nesmírného strachu, prospěchářství a beznaděje“? Snahy o „získání výhod ze zbývajících trosk“? „Hlubokého národního kapitulantství“, kdy by „všichni, kdo tehdy něco znamenali, pochybovali úplně o všem, a zvláště sami o sobě“? Ba „pokládali za hotovou věc“, že jejich země „bude zotročená, potupená a ponížena“? Co bylo zdrojem hrdinství Rudé armády, kterou za války prošlo na 35 miliónů mužů i žen? Desítek miliónů lidí v týlu, schopných přecíslit agresora i počtem nových tanků, letounů a děl už v roce 1943? Mohl snad nacismu zpřerážet hřbet – „režim bez víry a bez vnitřní síly“? Moc v rukou „stupidních omezenců“?

Žvástem o „totáči“ se lísá i hvězdná pěchota „zleva“. Jinak to viděla dobová svědectví. Mnohá i hodně zprava. Sovětský voják bránil zemi, patříci všem a rovným dílem. To bylo pramenem hrdinství, nad nímž se tají dech. Ty časy už sice vzala voda. Rusku však nadělila i novou zkušenost. Masové prozření z mrákot, jež na ně stražily „euroatlantické“ jezinky. Jen a jen za kořist, již chtějí rozchvátit, mají Rusko i dnes. To poznání se šíří jako lavina. I napříč vrstvami, jež mrákotám dřív upisovaly duši. Suverenita je znovu hodnotou, již země boje nevydá. Hitler se viděl v Kremlu už do vánoc. Dopadl ještě hůř, než Napoleon. Magorům ale otrnulo. Domáhají se i naši „spojenecké věrnosti“. Tím méně smí zapadnout, co jim vzkazuje 22. červen 1941.